

[Arnth Jensen.]

Kirke og Skole, men i Realiteten har den aldeles ikke bestaaet. Det er ikke mine Ord, det er det kirkelige Medlem af Københavns Skoledirektion, som selv officielt fremfører dette. Jeg beklager det, og jeg kunde meget ønske, om det var lykkedes at finde en Løsning, hvorefter ikke alene paa Papiret, men ogsaa i Realiteten denne Forbindelse mellem Skole og Kirke i København, som efter Hr. Brodersens Ord forlængst er brudt, var blevet knyttet igen. Men for øvrigt er jeg ikke saa sikker paa, om ikke Forslaget i Realiteten — jeg indrømmer ærligt, at flygtigt set er Forbindelsen herinde brudt — virkelig fører Forbindelsen tilbage igen. Jeg støtter denne Betragtning paa, at det foreliggende Forslag baade gennem Valget af de obligatoriske Forældreråad og Valget til den meget udvidede Skoledirektion giver de kirkelige Kredse i København en stor Adgang til netop at vælge deres Repræsentanter ind i Styrelsen. Lykkes dette, vil jeg paastaa, at saa er denne Realitet bedre end at have en Lov paa et Stykke Papir, som intet betyder. At Kirken vil blive repræsenteret i Skoledirektionen, kan jeg efter en Artikel, jeg har læst i „Kristeligt Dagblad“ af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, aldeles ikke tvivle om. Det ærede Medlem skrev en Artikel for den 4. Maj, en Artikel, som efter min Mening var — lad mig sige det mildt — knapt saa sandhedspræget, som Pastor Brodersens ærlige Udtalelser. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et Par Linier af denne Artikel. Efter at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har talt om, at nu er Forbindelsen mellem Skole og Kirke opgivet, skriver han:

„Derimod kan det ikke siges, at denne gennemgribende Forandring kommer uventet. I mange Aar har man vidst, at de nuværende Regeringspartier arbejdede herpaa; i Tale som i Skrift er det blevet sagt, og for saa vidt er der intet at bebrejde disse to Partier, Bebrejdelsen maa rettes andetsteds. Dette maa den levende Menighed erindre, ogsaa naar vi taler om, hvilke Følger denne Lov kan faa for Fremtiden“.

Se, naar man har læst denne Artikel, er der jo ingen Tvivl om, hvem det ærede Medlem mener, Bebrejdelsen skal rettes imod. Det er mod os. (J. Oskar Andersen: Ja!). Ja, siger det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen. Men det ærede Medlem vil sikkert ogsaa give mig Ret i, at efter denne Artikel er der hos det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt heller ingen Tvivl om,

hos hvem den levende Menighed skal finde sin Støtte. Det er hos det ærede Medlems Parti efter hans egne Ord. Men naar det er saadan, er det, som jeg siger, ogsaa ganske givet, at Kirken vil faa en Plads i Københavns Skoledirektion. For det konservative Parti har den Magt i Borgerrepræsentationen, at det til Københavns Skoledirektion kan vælge en Mand for Kirken. Det er der ingen Tvivl om! Naar man fra det ærede Medlems Side udtrykkelig siger, at det er hos hans Parti, den levende Menighed finder sin Støtte, saa er der ingen Tvivl om, hvordan Københavns Skoledirektion i dette Tilfælde vil blive stillet. Det ærede Medlem regner sig saa bestemt til den levende Menighed, og jeg tvivler ikke om, at han er Medlem deraf, det har jeg ingen Ret til at tvivle om, men jeg har altid lært, at et kristent Menneske først og fremmest skal tale godt om sine Medmennesker, man skal optage alt i den bedste Mening, og jeg har, fra jeg var ganske lille, faaet at vide, at det værste man kunde, var at bære falsk Vidnesbyrd mod sin Næste. Naar det ærede Medlem og andre vil paastaa, at vi ved at gaa med til det foreliggende Forslag bryder Forbindelsen mellem Kirke og Skole, saa ved det ærede Medlem, at det ikke er rigtigt, og det ærede Medlem ved ogsaa, at samtidig med, at han gaar ind for dette, har hans Partifæller i det høje Landsting alle som een været med til at gøre Skoleordningen i Sønderjylland, en Ordning, hvori der ikke med en Tøddel tales om Forbindelsen mellem Kirke og Skole, fra midlertidig til varig.

Da vi sidste Aar drøftede dette Spørgsmaal i Udvalget, var der forskellige Forslag fremme. Den højtærede Minister husker sikkert mange og lange Forhandlinger, som jeg paa mit Partis Vegne havde med den højtærede Minister, hvor vi meget ivrigt og indgaaende drøftede den svenske Ordning, Præstens Stilling i Skolekommissionen med Forhandlings- og Forslagsret; man drøftede ogsaa at lade Menighedsraadet vælge en Repræsentant, men Enighed opnaaede man ikke, og da man fra Regeringspartiernes Side vilde have Sagen til Behandling her i Tinget, stillede vi det samme Forslag som Aaret før om, at Præsten skulde være selvskrevet Medlem af Skolekommissionen og Provsten Medlem af Direktionen, men samtidig — det kan Rigsdagstidenden ogsaa give Oplysning om — udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at dette Forslags Form ikke var noget Ultimatum, kunde man finde andre Veje til at vedligeholde Forbindelsen mellem Kirke og Skole, var